

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/5/2022
Identifikačné číslo spisu: 6018200630
Dátum vydania rozhodnutia: 24. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6018200630.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky) Mr. Jeans, s.r.o., so sídlom A. Hlinku 903/4, 962 12 Detva, IČO: 45 883 432, právne zastúpenej ŠKODA LEGAL s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Jarabinková 17563/2C, 821 09 Bratislava, IČO: 47 244 259, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 101427042/2018 zo dňa 24. júla 2018, č. 101427103/2018 zo dňa 24. júla 2018, č. 101426892/2018 zo dňa 24. apríla 2018, č. 101426510/2018 zo dňa 24. júla 2018, č. 101426809/2018 zo dňa 24. apríla 2018 a č. 101426673/2018 zo dňa 24. júla 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/105/2018-119 zo dňa 24. apríla 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 23S/105/2018-162 zo dňa 13. októbra 2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100730760/2018 zo dňa 13.04.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 1.960,40 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2015. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101427042/2018 zo dňa 24.07.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

2. Daňový úrad Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100730891/2018 zo dňa 13.04.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 2.474,00 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2015. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101426673/2018 zo dňa 24.07.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

3. Daňový úrad Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100731075/2018 zo dňa 13.04.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 4.272,60 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2015. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101427103/2018 zo dňa 24.07.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

4. Daňový úrad Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100731253/2018 zo dňa 13.04.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 3.008,40 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2015. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101426510/2018 zo dňa 24.07.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

5. Daňový úrad Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100731481/2018 zo dňa 13.04.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 3.575,80 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2015. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101426892/2018 zo dňa 24.04.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

6. Daňový úrad Banská Bystrica, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100731746/2018 zo dňa 13.04.2018 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni rozdiel dane v sume 4.863,60 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2015. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101426809/2018 zo dňa 24.04.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

7. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 190 Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) žaloby ako nedôvodné zamietol.

8. Krajský súd mal za preukázané tvrdenie žalovaného, že v danom prípade nie je spochybňovaná existencia tovaru, ktorý žalobkyňa v rámci svojej podnikateľskej činnosti reálne využívala, ale že v danom prípade nedošlo k dodaniu tovaru osobami, ktoré sú uvedené na faktúrach.

9. Ide o spoločnosti BeMi centrum s.r.o. a ValSorim Sk s.r.o., kde v oboch spoločnostiach bol konateľom v čase zdaniteľných obchodov C. T.. Ako vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 25.07.2017 z výsluchu svedka, ktorý bol v čase od 23.03.2013 do 19.12.2015 konateľom. Spoločnosť BeMi centrum s.r.o. nemala žiadny majetok. O faktúrach mal vedomosť, ale ich nevystavoval, v tom mu radil kolega. Zároveň uviedol, že jeho spoločnosť obchodovala s autosúčiastkami, nevedel uviesť či mala spoločnosť sídlo, ani nepredložil žiadne dôkazy o dodaní tovaru žalobkyni. Predmetná spoločnosť zanikla dňa 10.12.2015 v dôsledku zlúčenia so spoločnosťou CHILL-OUT s.r.o. ku spoločnosti ValSorim SK s.r.o. nevedel uviesť podrobnosti avšak vedel, že ju zlučoval so svojou spoločnosťou BUKAJ spol. s r.o., ktorú nakoniec tiež zrušil. K predmetu jej činnosti nič nevedel, len že ju zrušil z dôvodu, aby neplatil licencie.

10. Krajský súd mal ďalej za to, že z predložených dokladov žalobkyňou v rámci administratívneho konania vyplýva, že táto neunesla dôkazné bremeno prenesené na ňu za žalovaného. Fotodokumentácia predložená žalobkyňou síce preukazuje existenciu tovaru, ale nepreukazuje jeho existenciu v čase zdaniteľného plnenia. Argumentácia žalobkyne, že tovar bol zaplatený na účty dodávateľov, sama o sebe podľa krajského súdu nepreukazuje, že k dodaniu tovaru tak ako je uvedené na dodávateľských faktúrach aj skutočne došlo. Krajský súd mal za to, že v danom prípade žalovaný riadne zistil skutočný stav vecí, spoľahlivo, samostatne, ale aj vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil dôkazy a za jednotlivé zdaňovacie obdobia aj správne rozhodol, tak ako je uvedené v napadnutých rozhodnutiach, ako aj v protokole č. 100364865/2018 zo dňa 14.02.2018.

11. Správny súd ďalej uviedol, že keďže nebolo preukázané dodanie dokladovaného tovaru tak, ako vyplývalo z jednotlivých faktúr, a to spoločnosťami BeMi centrum s.r.o. a Val Sorim SK s.r.o., došlo k porušeniu § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), pretože neboli splnené zákonné podmienky pre odpočítanie DPH. Spochybnenie obchodnej transakcie v miere ako to vykonali daňové orgány postačuje na prijatie záveru, že samotná výpoveď konateľov, ako aj fotografický materiál, nepreukazuje dodanie tovaru dodávateľmi, len preukazuje jeho reálnu existenciu. Je však sporné či tovar existoval v čase zdaniteľného plnenia. Krajský súd pri prejednaní veci prihliadal aj na závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp. zn. 5Sžf/66/2016 zo dňa 31.05.2018.

12. Krajský súd ďalej poukazoval na skutočnosť, že ani tá skupina žalobných námietok, ktorými žalobkyňa poukazovala na to, že žalovaný upriamil svoju pozornosť len na dodávateľov žalobkyne a na to, že tieto nedodali predmetný tovar, nie je dôvodná. Krajský súd mal za to, že v danom prípade žalobkyňa nepreukázala uskutočnenie obchodu osobami uvedenými v predkladaných faktúrach, a teda ani neunesla svoje dôkazné bremeno týkajúce sa reálneho preukázania existencie obchodu tak, ako bolo uvedené na jednotlivých faktúrach. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011.

13. V neposlednom rade krajský súd konštatoval, že ani námietky žalobkyne týkajúce sa vykonávaného dokazovania, hlavne dodržiavania zásad voľného hodnotenia dôkazov, nie sú dôvodné. Správca dane vykonal dokazovanie a šetrenie podľa § 24 Daňového poriadku v súlade so zásadami daňového konania uvedenými v § 3 Daňového poriadku. Na zistenie sporných skutočností vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 3 ods. 3 Daňového poriadku, vykonané dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. V odôvodnení žalobami napadnutých rozhodnutí sa tak správca dane, ako aj žalovaný, vysporiadal so všetkými skutočnosťami, aj s právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie nároku na odpočet DPH zo strany žalobkyne. Ani dôkazné bremeno správcu dane nie je absolútne. Správca dane nemá povinnosť preukázať platiteľovi dane, od koho nadobudol tovar, na ktorú si uplatňuje odpočet DPH. Správca dane dokazovaním preveruje (verifikuje) skutočnosti a doklady predkladané daňovým subjektom, čo správca dane v danom prípade vykonal dokazovaním, ktorého výsledky podrobne opísal v odôvodnení svojich rozhodnutí.

14. O práve na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 tak, že neúspešnej žalobkyňi právo na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

15. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g), písm. h) S.s.p., v ktorej navrhla kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Podľa názoru sťažovateľky z priložených dôkazov je nepochybné, že predmetný tovar existoval a bol potrebný na výkon podnikateľskej činnosti sťažovateľky, pretože táto musí pravidelne obmieňať výklady podľa aktuálnej sezóny, používať reklamné banery a marketingové označenia o zľavách a novinách. Zároveň v konaní bolo preukázané, že v rozhodnom období neexistoval žiadny iný dodávateľ, ktorý by predmetný tovar žalobkyni dodával. Navyše má za to, že bolo dostatočným spôsobom riadne preukázané aj reálne dodanie tovaru medzi spoločnosťami BeMi centrum s.r.o. a sťažovateľkou, tak ako bolo uvedené v priložených faktúrach a bolo preukázané aj uhradenie kúpnej ceny bankovým prevodom.

17. Sťažovateľka ďalej namietala, že krajský súd nesprávne posúdil výpoveď bývalého konateľa spoločnosti BeMi centrum, s.r.o. a ValSorim Sk s.r.o., ktorá bola uvedená v zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 25.07.2017 z výsluchu svedka, a ktorý vykonal správca dane. Z výpovede podľa názoru sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že tovar, ktorý bol predmetom faktúry mala žalobkyni dodávať práve spoločnosť BeMi centrum, s.r.o. a ValSorim Sk s.r.o.

18. Sťažovateľka tiež namietala, že krajský súd nesprávne právne zhodnotil aj jej argumenty a dôkazy poukazujúce na nezákonnosť rozhodnutia správcu dane a žalovaného, ktoré popísala v žalobe a s týmito sa krajský súd žiadnym spôsobom nevyporiadal.

19. Ďalšia námietka sa týkala nesprávneho stotožnenia sa krajského súdu s vyhodnotením dôkazov správneho orgánu (bod 43 napadnutého rozsudku). Sťažovateľka tvrdí, že v rozhodnom období mala iba týchto dvoch dodávateľov, a preto názor spochybňujúci uskutočnenie zdaniteľného plnenia je nelogickým vyústením vykonaného dokazovania. Sťažovateľka tiež namietala, že krajský súd sa pri rozhodovaní nijakým spôsobom nezaoberal predloženými fotografiami, ktoré preukazujú existenciu tovaru v prevádzke sťažovateľky. Krajský súd nesprávne právne posúdil relevantnosť predložených fotografií.

20. Podľa jej názoru postupovala správne, keď si jej dodávateľov riadne preverila. To, že svedok nevedel predložiť doklady, pretože už nie je konateľom dodávateľov, je irelevantné a nepreukazuje to žiadne pochybenie žalobkyne vo vzťahu k správne určeniu dane z pridanej hodnoty. Sťažovateľka nemôže niesť zodpovednosť za neunesenie vlastnej daňovej povinnosti iného subjektu. V tejto súvislosti poukázala na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

21. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že trvá na svojich napadnutých rozhodnutiach, na vyjadrení k žalobe a stotožňuje sa s právnym posúdením veci uvedeným v rozsudku krajského súdu, a preto navrhol kasačnému súdu kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

Právny názor Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

22. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1 S.s.p., § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho správneho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. februára 2022 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

23. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žaloby, ktorými sa sťažovateľka domáhala zrušenia rozhodnutí žalovaného, ktorými boli potvrdené rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa o určení rozdielu dane sťažovateľke na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia marec, máj, jún, júl, október a november 2015, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil správny súd zo zistení uvedených správnymi orgánmi ako aj sťažovateľkou, ktoré sú obsiahnuté v administratívnych spisoch.

24. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku, pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

25. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku, správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

26. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

27. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

28. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

29. Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

30. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

31. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

32. Podľa § 49 ods.1 v nadväznosti na § 19 ods.1 zákona o DPH, právo na odpočítanie dane z tovarov a služby vzniká platiteľovi v deň, keď vznikla daňová povinnosť, pričom daňová povinnosť vzniká

dňom dodania. Top znamená, že právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ.

33. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods.3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

34. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/222/20180101.html>> môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/222/20180101.html>> má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/222/20180101.html>>.

35. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívnych spisov a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

36. Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 3 ods. 1 Daňového poriadku). V zmysle zásady súcinnosti (§ 3 ods. 2 Daňového poriadku) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súcinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 3 ods. 3 Daňového poriadku), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 3 ods. 7 Daňového poriadku), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

37. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

38. Neoddeliteľnou súčasťou fungovania mechanizmu dane z pridanej hodnoty je právo daňového subjektu na odpočítanie DPH. Uvedené právo predstavuje jednu zo zásad fungovania systému DPH, ktorá vyplýva zo Smernice 2006/112/ES zo dňa 28.11.2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorá bola transponovaná aj do nášho zákona o DPH. Túto zásadu, resp. právo nemožno chápať ako absolútne právo platiteľa na odpočet DPH. Preukazovanie práva na odpočet DPH vyplýva jednak z hmotnoprávných podmienok stanovených zákonom č. 222/2004 Z.z., ale taktiež je prepojené aj na procesnoprávne podmienky zakotvené v daňovom poriadku. Zákon č. 222/2004 Z.z. vychádza z predpokladu, že zdaniteľný obchod reálne prebehol. Povinnosť preukázania reálneho uskutočnenia dodávky tovaru alebo služieb vyplýva z daňového poriadku ako procesného predpisu upravujúceho daňové konanie. Pre možnosť uplatnenia si odpočtu dane z pridanej hodnoty zo zdaniteľných plnení nie je podstatné len ich reálne uskutočnenie a daňový doklad od dodávateľa, resp. dodávateľov, ale aj skutočnosť aby k uskutočneniu dodávky tovaru a služieb aj skutočne došlo od dodávateľov, ktorí sú

ako dodávateľa uvedení na daňových dokladoch (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/2/2013).

39. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17. februára 2015 aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

40. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

41. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 42 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane dôkazného subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“ Ďalej kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/19/2015 zo dňa 23.02.2017, podľa ktorého „...Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu...“.

42. Podľa názoru kasačného súdu je nutné si uvedomiť postavenie správcu dane v daňovom konaní, ktorý nie je protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov uštaluje zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového konania, ktorý je

povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Touto skutočnosťou je aj reálnosť dodania tovaru alebo služby platiteľom, ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že tovar jej bol dodaný konkrétnym dodávateľom, zaťažuje ju dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením.

43. Kasačný súd ďalej uvádza, že odpočítanie dane nenastáva „ex lege“, ale je právom platiteľa dane, ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou preukázania zákonných podmienok na jeho uplatnenie. Zákon č. 222/2004 Z.z. vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nemusí byť dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (m.m. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf/26/2014).

44. Daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočítanie DPH nepochybne dôkazným prostriedkom, ktorý podporuje tvrdenie daňového subjektu, že tento dodávateľ mu naozaj tovar resp. tovar dodal. Je však použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Vzhľadom na to, že ide o písomnosti, ktoré je možné pomerne ľahko vyhotoviť na počítači s tlačiarňou, ich vierohodnosť je potom podporená osobou ich vystaviteľa, ktorý ich spravidla podpisuje, ale aj podnikateľským zázemím a minulosťou dodávateľa. V prípade, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že takéto písomnosti naozaj odrážajú (a teda dokladujú) uskutočnené zdaniteľné plnenie, je možné v nich obsiahnuté informácie považovať za relevantný či rozhodujúci dôkaz. Správca dane svojimi zisteniami dôvodne spochybnil, že zdaniteľné plnenia boli realizované tak, ako to je uvedené na predložených faktúrach. Správca dane má právo preveriť podrobne skutkový stav deklarovaného plnenia ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. V prípade, že považuje tieto tvrdenia za nepreukázané, vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov, avšak nemá povinnosť platiteľa zaviazat', akým konkrétnym spôsobom má okrem daňových dokladov, ktorých vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Týmto spôsobom dochádza k preneseniu dôkazného bremena na daňový subjekt. Bolo preto na sťažovateľke, aby predložila také doklady, ktoré by hodnoverne potvrdili, že predmetné obchody sa uskutočnili tak, ako boli deklarované, čo sa v prejednávanom prípade nenastalo. Predložené fotografie preukazujú iba existenciu tovaru v prevádzke sťažovateľky. V žiadnom prípade nepreukazujú, že by spoločnosť BeMi centrum s.r.o. reálne dodala tovar uvedený na fotografiách sťažovateľke. Navyše kasačný súd uvádza, že fotografie boli zaslané v súbore JPG a podľa vlastností fotografií je zrejmé, že boli vyhotovené v roku 2018, teda sa ani netýkali kontrolovaného zdaňovacieho obdobia, ktoré bolo v roku 2015.

45. Kasačný súd mal za preukázané, že žalovaný ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť reálnosť obchodov deklarovaných faktúrami, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav vecí tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a použili na vec správnu judikatúru. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zameral sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

46. Kasačný súd poukazuje na to, že na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania správca dane zistil skutkový stav správne a v súlade s Daňovým poriadkom. Kasačný súd po vyhodnotení súdneho spisu, ktorého súčasťou sú aj administratívne spisy žalovaného, dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že správne orgány vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popísali zistený

skutkový stav, ktorý aj samotný krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí, dôkazy, ktoré nadobudol správca dane v rámci daňovej kontroly aj riadne vyhodnotil a vysporiadal sa dôkladne aj so všetkými námietkami sťažovateľky. Pre účely § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona o DPH je nevyhnutné kumulatívne spojenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, vrátane preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaniteľného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúr) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, t.j. skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že by tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené, nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia samotného dokladu, hoci by obsahoval všetky formálne náležitosti.

47. Správca dane v danej veci nespochybnil existenciu dodaného tovaru, ale skutočnosť, že dodaný tovar bol sťažovateľke aj reálne dodaný jej dodávateľom uvedenom na faktúrach (BeMi centrum s.r.o., ValSorim Sk s.r.o.), a preto podľa názoru kasačného súdu správca dane správne neuznal odpočítanie dane, pretože sťažovateľka nepreukázala, že jej vzniklo právo na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1, ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v nadväznosti na § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že sťažovateľka okrem faktúr nedisponovala žiadnymi inými dôkazmi, ktoré by preukazovali, že obchody sa uskutočnili tak ako tvrdila. Svedok C. T., ktorý bol v čase deklarovaného dodania tovaru sťažovateľke konateľom spoločností BeMi centrum s.r.o. a ValSorim Sk s.r.o., teda dodávateľom sťažovateľky, tiež nepredložil dostatočné dôkazy, ktorými by preukázal reálne dodanie deklarovaného tovaru sťažovateľke. Zároveň nepreukázal pôvod predmetného tovaru, ktorý následne fakturoval sťažovateľke. Uvedené skutočnosti nepreukázali ani právni nástupcovia spoločností BeMi centrum s.r.o. a ValSorim Sk s.r.o. konatelia spoločností CHILL-OUT s.r.o. (právny nástupca BeMi centrum s.r.o.) a Bede LPL, s.r.o. (právny nástupca spoločností BUKAJ spol. s r.o., ktorá bola právnym nástupcom ValSorim Sk s.r.o.)

48. V priebehu daňovej kontroly tak sťažovateľka nepredložila ani neuviedla žiadne také dôkazy, ktoré by dostatočným spôsobom preukazovali, že dodanie tovaru vykonal dodávateľ uvedený na faktúrach, čo bolo aj dôvodom na nepriznanie odpočítania dane. Na splnenie zákonných podmienok pre uznanie daňového výdavku a následne určenie správnej výšky základu dane, ako už kasačný súd uviedol, nepostačuje deklarovanie uskutočneného dodania tovaru zo strany daňového subjektu predložením daňového dokladu (napr. faktúry), pretože formálne doklady nepreukazujú reálne dodanie tovaru konkrétnym dodávateľom. Kasačný súd podotýka, že správca dane daňovou kontrolou preveroval splnenie zákonných podmienok na odpočítanie DPH v zmysle § 49 ods. 1, ods. 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 zákona o DPH, pričom sa z vykonaného dokazovania nepodarilo odstrániť pochybnosti o tom, že k dodaniu tovaru dodávateľom uvedeným sťažovateľkou skutočne došlo. Pokiaľ si sťažovateľka uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, tak musí byť schopná sama preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené. Dôvodom na nepriznanie odpočítania dane tak nebolo, že dodávateľ nevedel preukázať dodanie tovaru sťažovateľke, pretože sťažovateľka má dôkazné bremeno preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené osobou uvedenou na faktúrach.

49. Kasačný súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 241/07-44, podľa ktorého, zo zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j. vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru) a úhrada za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.

50. Teda rovnako ako krajský súd musí aj kasačný súd potvrdiť, že správca dane od sťažovateľky oprávnenne vyžadoval v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku preukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok uvedených v zákone o DPH a doloženie oprávnenosti uplatneného práva na odpočítanie dane. Kasačný súd podotýka, že právna otázka rozloženia dôkazného bremena, resp. nutnosti jeho

unesenia zo strany daňového subjektu, bola obdobne vyriešená i v predchádzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu, napr. v rozsudku sp. zn. 8Sžf/36/2010 z 28.04.2011, podľa ktorého „Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm pokladničnými dokladmi, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Existenciu zákonných podmienok pre nárok na odpočet musí preukázať platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje.“ Rovnako aj v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf/52/2010 z 21.09.2011, podľa ktorého „Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, od ktorého iného dodávateľa žalobca tovar v skutočnosti prevzal, alebo akým spôsobom tento získal, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcovo tvrdenie o tom, že predmetný tovar bol dodaný spol. J., s.r.o.“

51. K námietke nesprávneho právneho zhodnotenia jej argumentov a dôkazov krajským súdom kasačný súd uvádza, že aj táto námietka nie je dôvodná. Rozsudok krajského súdu je presvedčivo odôvodnený, reaguje na všetky podstatné žalobné námietky sťažovateľky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

52. K ďalším námietkam sťažovateľky kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľky a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaných ako aj prvostupňových rozhodnutí.

53. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší správny súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

54. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

55. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.